

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

ALGEMEEN

De secretaris generaal van de communistische partij van Venezuela werd op vrije voeten gesteld en vertrok direkt naar Moskou ter bijwoning van het drie en twintigste partijcongres der C.P.S.U.

De regering van de "amplia base" viel uiteen toen de F.N.D. besloot in een gequalificeerde oppositie te gaan. De drie nieuwbenoemde ministers zijn semi-A.D. figuren.

De onrust in de Dominikaanse Republiek nam toe naarmate de verkiezingsdatum naderde. BOSCH maakte, naar verluidt, de beste kansen om - indien hij candidaat werd gesteld - gekozen te worden. Zijn candidatuur was vrijwel zeker. BALAGUER was doende populariteit te verliezen door zijn associatie met gehate militairen. De links-extremistische partijen steunden BOSCH, maar speculeerden op een rechtse staatsgreep. Door de P.R.D. werd rekening gehouden met de mogelijkheid dat een poging tot een staatsgreep nog vóór de verkiezingen zou plaats vinden.

De nationale coalitie in Colombia behaalde een te kleine verkiezingsoverwinning maar zou met desten de Lauro-Alzatisas toch de noodzakelijke meerderheid in het parlement hebben. Een nieuwe president zou op 1 mei moeten worden gekozen.

CASTRO ving en berechte samenzweerdere. Hij trok van leer tegen Eduardo FREI en MAO TSE TUNG. In binnen- en buitenland zou de lijn wat strakker zijn geworden.

JAGAN gaf te kennen dat hij zich niet gebonden zou achten door het akkoord van Genève tussen Venezuela en het Verenigd Koninkrijk, c.q. Brits Guyana. Het grote aantal militanten der P.P.P. dat Moskou en Peking bezoekt, voorspelt weinig goeds voor het land nadat het op 26 mei a.s. onafhankelijk wordt. Onthullingen van de met de P.P.P. gebrouilleerde vakbondsleider, Akbar ALLI, duiden er op dat JAGAN nog van twee communistische wallen eet. Peking, dat de laatste tijd zoveel tegenslagen heeft gehad, heeft thans een grote belangstelling voor het aanstaande Demerara.

De candidaat van de Partido Revolucionario, Julio Cesar MENDEZ MONTENEGRO, behaalde het grootste aantal stemmen in de verkiezingen. Een absolute meerderheid kreeg hij niet. De P.R. kreeg echter wel een meerderheid in het congres.

- 2 -

Van de 55 zetels ontving de partij er 29. Vernomen werd dat de juntapresident PERALTA de zakenwereld en zijn militaire collega's ertoe heeft overgehaald de uitslag der verkiezingen te "eerbiedigen". Dit betekent dat MENDEZ op 5 mei waarschijnlijk door het congres als overwinnaar zal worden uitgeroepen en op 1 juli - indien er niets tussenkomt - zal worden geïnstalleerd. De handhaving van de orde in het land is reeds enkele maanden een penibele zaak. Een te grote onrust tussen nu en 1 juli zou de militairen ertoe kunnen bewegen MENDEZ toch de kans niet te geven.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

Ogenschijnlijk was het afgelopen maand in de Dominikaanse Republiek betrekkelijk rustig. In verband met de naderende verkiezingen was er echter een ondertoon van groeiende bezorgdheid te bespeuren.

De nationale conventie van de P.R.D., welke in maart gehouden zou worden, werd uitgesteld tot begin april. Hierdoor bleef de deelneming van de partij aan de verkiezingen gedurende de maand nog altijd officieel in twijfel. Niettemin stond het wel vast dat de partij zou dingen naar het presidentschap voor Juan BOSCH. Vernomen werd dat BOSCH zich onder geen enkele voorwaarde zou willen terugtrekken. Wel was hij ernstig bevreesd voor zijn leven indien hij zich ergens in het openbaar moest vertonen.

De pogingen van Angel MIOLAN om BOSCH er toe te bewegen af te zien van de terugvordering van het leiderschap dat hem in 1963 werd ontnomen, zijn op niets uitgelopen. MIOLAN heeft er zijn positie in de partij mee verspeeld. Er zijn wel velen in de P.R.D. die het met MIOLAN eens zijn dat BOSCH als regeerder het land niet tot eenheid zal kunnen brengen. Velen, ook in de partij, maken zich zorgen over de geldings- en vergeldingsdrang waarmee BOSCH thans bezeten is. Toch kon de partij BOSCH niet opzij zetten in het huidige klimaat van politieke hysterie. Er is in de partij geen andere, en zeker niet MIOLAN, die de massa als BOSCH weet te bereiken. De martelaarsmantel waarmee BOSCH zich heeft bekleed, heeft hem bovendien politiek onaantastbaar gemaakt. Als enige die het heeft aangedurfd de ex-president in de weg te staan heeft MIOLAN daarom zijn eigen politieke graf gegraven. Zijn pogingen om een toenadering te zoeken tot de Reformistas zijn ook mislukt. BALAGUER had alleen belangstelling voor MIOLAN als deze een gedeelte van de P.R.D. met zich mee zou kunnen trekken. Van zijn kant had MIOLAN weinig belangstelling voor de Reformistas als hij niet bij machte zou zijn er een "draai" aan te geven.

BALAGUER is, naar uit betrouwbare bron werd vernomen, bezig zijn kansen op de verkiezing te verspelen. Het is niet de beschuldiging betreffende zijn oude banden met het regiem van TRUJILLO die hem afbreuk doet. BALAGUER heeft zich gedistancieerd van de Trujillistische terreur en prijwel alle Dominicanen stellen hem hier ook niet mede aansprakelijk voor. Wat meetelt is de entourage "balaguerista" van vandaag. Steeds meer wordt de indruk gewekt dat

BALAGUER de oogappel is van de oude militaire garde. Hij laat zich op zijn campagnetochten begeleiden door generaals aan wie - in de woorden van de P.R.D.-istas - "het geronnen bloed nog kleeft". De herinnering aan de balling BALAGUER, die de failliete boedel van TRUJILLO mede had helpen liquideren, vervaagt en ervoor in de plaats komt weer het beeld van BALAGUER, de stroman die het hoofd niet kon bieden aan TRUJILLO en nu de speelbal wordt van machtswellustige militairen.

Het lijkt inderdaad geen twijfel dat de legerleiding BALAGUER ziet als haar enige "democratische" wapen tegen BOSCH. Haar kandidaat dreigt echter te stikken door de té enthousiaste omhelzing. Dat de militairen dit - misschien te laat - beseffen, blijkt uit het feit dat er plannen worden gesmeed voor een nieuwe staatsgreep.

Onder de huidige omstandigheden zou een staatsgreep een laatste vertwijfelde poging zijn om het getij te keren. In Reformista-kringen wordt slechts op de mogelijkheid van een staatsgreep gezinspeeld, maar in de P.R.D. is men ervan overtuigd dat deze zal komen. Ook de Dominikaaane links-extremisten speculeren op een hernieuwde uitbarsting van de burgerstrijd. De officiële houding van alle drie de links extremistische partijen is, dat de verkiezingen niet mogelijk zijn zolang de "bezetters" in het land zijn. Terwijl BOSCH poogt zich te ontdoen van het stigma van het extremisme, geven de communisten openlijk te kennen dat zij uit taktische overwegingen achter hem staan. De ruchtbaarheid die zij hieraan geven is - naar uit betrouwbare bron werd vernomen - bedoeld om de oude militaire garde zodanig te tarten dat zij de fatale staatsgreep waagt.

Numeriek heeft van de drie links-extremistische partijen slechts de "Movimient Revolucionario 14 de junio" iets te betekenen. Een woordvoerder van de P.R.D. schatte het getal van hun aanhang in de hoofdstad op tienduizend. Tot voor kort heette de MRIJ4 "Agrupación Política 14 de junio". De nieuwe naam is gekozen om de doelstellingen van de partij beter tot uiting te brengen. Enkele weken geleden liet het bestuur van de partij een handleiding het licht zien, waarin aanwijzingen werden gegeven voor "het worden van een goed communist". Dit was de eerste keer dat deze Castroïstische groepering openlijk het communisme als doelstelling nastreefde. De twee traditioneel communistische partijen, P.C.D. (Soviet) en M.P.D. (Peking) hebben tijdelijk hun geschillen vergeten teneinde een gemeenschappelijk front te vormen tegen

het "Amerikaanse imperialisme". Beide partijen zijn echter te eng om bij het dingen naar de volksgunst te kunnen concurreren met de MRIJ4.

Het is nu de vraag of de militairen inderdaad nog vóór de verkiezingen zullen overgaan tot de door de P.R.D. verwachte rechtstreekse aanslag op de regering van GARCIA GODOY. Opmerkelijk is het, dat de naam die steeds weer genoemd wordt wanneer de mogelijkheid van deze wanhoopsdaad wordt besproken, die van de nieuwe minister van defensie, generaal PEREZ y PEREZ is. Toen hij in februari RIVERA CAMINERO opvolgde, werd PEREZ' benoeming - ook door de P.R.D.- direct geaccepteerd. Al gauw daarna begonnen de P.R.D.-istas zich echter ongerust te maken over de machtspositie welke hij in het kabinet van GARCIA GODOY verkreeg, toen hij ook de portefeuille van binnenlandse zaken kwam te beheren. BOSCH en de zijnen zien in PEREZ y PEREZ een nieuwe "strong man", die bereid is GARCIA, de verkiezingsafspraken met de O.A.S. en de vredesmacht, naast zich neer te leggen en elk verzet met geweld de kop in te drukken. Redelijkerwijs moet, gezien de aanwezigheid van de inter-Amerikaanse strijd-macht, een rechtse staatsgreep zonder meer onmogelijk worden geacht. Maar er is weinig dat redelijk is in de Dominikaanse Republiek van vandaag, en de P.R.D. is ongetwijfeld doende zich op een gewelddadige krachtmeting voor te bereiden.

Het is bekend dat de "constitucionalistas" na het bestand hun wapens niet hebben ingeleverd. Bovendien zouden naderhand meer wapens en munitie hun weg hebben gevonden naar het "volksleger" dat gereed staat om het vuur niet alleen in de hoofdstad, maar nu ook in de provincies te openen. Vertrouwend op een stem-busoverwinning, zal de P.R.D. niet licht het initiatief nemen. Toch kan ook dit niet onmogelijk worden geacht, omdat agitatie door infiltranten in de partij een op zichzelf onbelangrijk incident de aanleiding zou kunnen maken tot een conflagratie waarin de oorspronkelijke vuurhaard verloren gaat.

De enige uitleg voor het - door de P.R.D.-leiding onderkende - streven van links extremisten (i.e. uitlokking van een militaire staatsgreep, dan wel instigatie van relletjes voor de verkiezingen) is, dat internationale overwegingen het zwaarst wegen. Immers, een overwinning van BOSCH, waar de Verenigde Staten zich bij neer zouden moeten leggen, zou de communisten in het nationale vlak uitstekende kansen bieden.

Het streven naar hernieuwde en vergrote chaos is hoog spel, waarbij de Domini-

kaan moet worden geofferd als pion in het schaakspel om geheel Latijns Amerika.

VENEZUELA

De F.N.D. heeft het tenslotte toch voordelig geacht uit de regering te treden. Het partijbestuur verklaarde dat de partij niet "volledig" in de oppositie zou gaan. Er stonden bijvoorbeeld nog elf wetsontwerpen op stapel, waarover reeds tussen de drie amplia base partijen van gedachten gewisseld was. De F.N.D.-fractie zou deze ontwerpen blijven onderschrijven. Ook daarna zal de partij de regering, "waar mogelijk" steunen. Niettemin zou de nieuwe rol de F.N.D. vrijheid van handelen geven, terwijl de partij voorheen als jongere partner vaak zonder te zijn geraadpleegd beslissingen van de Acción Democrática moest bekrachtigen, waarmee zij het niet geheel - en soms geheel niet - eens was. De partij zal in de twee jaren die nog voorafgaan aan de verkiezingen een eigen gezicht kunnen krijgen.

Nu de amplia base na achttien maanden heeft opgehouden te bestaan, is het de vraag hoe lang de U.R.D. nog deel zal blijven uitmaken van de regering. In eerste instantie heeft deze partij besloten A.D. de bal te blijven toerollen. Door het uittreden van de F.N.D. is de spoeling (van bestuursfuncties) weer wat dikker geworden. Daartegenover staat dat de argumenten welke door de F.N.D. naarvoren werden gebracht evenzeer gelden voor de U.R.D. De beslissing om aan te blijven is van JÓVITO VILLALBA. De man die hem naar de kroon steekt, Alirio UGARTE PELAYO, zou de voorkeur hebben gegeven aan een direkte breuk met A.D.

Met de steun van een aantal "onafhankelijken" hebben de regeringspartijen nog een kleine meerderheid in het parlement. A.D. zou echter bereid zijn om in geval van nood de laatste twee jaar uit te zitten als minderheidsregering.

De door de drie F.N.D.-ministers ingeleverde portefeuilles zijn bezet door "onafhankelijken" die in alle opzichten, behalve formeel, A.D.-ecos zijn. Het zijn de voormalige ambassadeur in Londen, Hector SANTAELLA (Verkeer en Vervoer) Dr. Alejandro OSORIO, die in het eerste kabinet van LEONI reeds minister is geweest (Landbouw) en José Santiago NUÑEZ ARISTIMUÑO (Justitie). De aftredende minister van justitie, ESCOVAR SALOM, was een van de sleutelfiguren in het oude kabinet. Door LEONI is nog getracht hem te bewegen aan te blijven.

ESCOVAR heeft namelijk een eigen partij achter zich, de Movimiento Republicano Progresista, welke in 1963 met zeven parlementsleden uit de verkiezing kwam en nadien een fusie aanging met de F.N.D. Het is LEONI niet gelukt hem los te weken van de F.N.D. De manoeuvre heeft waarschijnlijk zelfs ESCOVAR's positie in de F.N.D. versterkt door zijn onafhankelijkheid te accentueren en tegelijkertijd de partij aan hem te verplichten.

Meer en meer komt als de sterke man van de A.D. de minister van binnenlandse zaken, GONZALO BARRIOS, naar voren. Gebleken is dat de grote direkte invloed van de president op het buitenlands beleid in feite betekent dat BARRIOS de beslissende stem heeft. Aan de formele rol van IRIBARREN BORGES wordt niet getornd, maar naar vernomen werd, moet deze zich herhaaldelijk tevreden stellen met het ten uitvoer brengen van beslissingen welke buiten hem om werden genomen. Zo zou IRIBARREN vaak slechts na ruggespraak met BARRIOS weten welk standpunt hij moet innemen.

De lang voorbereide invrijheidstelling van links extremistische (c.q. "extreme") leiders vond tenslotte in maart plaats. Jesus VILLAVICENCIO, een vooraanstaand lid van de M.I.R., mocht in het land blijven. De anderen, o.w. Jesus FARIA, de secretaris generaal van de C.P.V., en Domingo Alberto RANGEL, de secretaris generaal van de M.I.R., werden uitgezet.

FARIA, RANGEL en Jesus CASAL, evenals RANGEL een der topfiguren van de M.I.R., reisden naar Italië, waar de beide laatsten onbepaalde tijd zouden blijven. RANGEL werd vergezeld door zijn echtgenote, die een zuster is van Manuel MANTILLA, minister van binnenlandse zaken onder BETANCOURT en thans secretaris van LEONI, hetgeen een kabinetspost is. De wetenschap dat deze - en dergelijke familiebanden tussen gezworen politieke vijanden bestaan, is voor het behouden van een juist beeld van de Venezolaanse verhoudingen van groot belang. RANGEL stond op het vliegveld te Rome mede namens FARIA de pers te woord. Hij deelde o.m. mede dat de secretaris generaal van de C.P.V. door zou reizen naar Moskou om het drie en twintigste congres van de C.P.S.U. bij te wonen.

FARIA vertrok inderdaad naar Moskou, waar hij met goed georganiseerd gejuich werd begroet. Hij werd afgehaald door Mikhail SUSLOV, hetgeen wel mag worden beschouwd als een aanduiding van de waarde welke door de Sovjets aan zijn aanwezigheid op het congres wordt gehecht. Verschillende andere Venezolaanse communisten, onder wie Pedro MEDINA SILVA, bevonden zich aan het eind van de maand

in Moskou. Verwacht werd dat de te volgen partijlijn daar zou worden bepaald. In Venezolaanse regeringskringen werden - naar vernomen - nieuwe pogingen tegemoet gezien, om de C.P.V. terug te brengen in het normale politieke leven van het land. De regering zou een dergelijke koers, waaruit amnestie voor alle politieke gevangenen zou kunnen voortvloeien, verwelkomen. Men vreest echter dat de partijleiding guerrillastrijd en sabotage zou blijven nastreven, terwijl het tegelijkertijd alle medeplichtigheid zou ontkennen. Tot nu toe heeft de regering bij de "pacificatie" van het land verschillende slagen om de arm genomen, Zij zal van de communistenleiders waarschijnlijk eisen dat effectief een einde wordt gemaakt aan alle terreur alvorens zij een einde maakt aan de represailles.

CUBA

Grote opschudding werd verwekt door de affaire CUBELAS. De 35 jarige arts en majoor in het Cubaanse leger, Rolando CUBELAS SECADES, werd met een zestal anderen gearresteerd wegens het beramen van een sluipmoord op CASTRO, welke gevolgd had moeten worden door een inval door Cubaanse ballingen. CUBELAS die een grote rol had gespeeld in de guerrillastrijd in Escambray tegen dictator BATISTA, legde de klassieke communistische schuldbekentenis af in het proces dat binnen een week na zijn arrestatie volgde. Zijn voornaamste medebeklaagde, Ramón GUIN DIAZ, bekende van het complot te hebben afgeweten en ten behoeve van de C.I.A. te hebben gespionneerd. CUBELAS verzocht de rechtbank hem ter dood te veroordelen, maar CASTRO deed een "beroep" op de rechters om het leven der contra-revolutionairen te sparen. "Zij verdienden de doodstraf", zo schreef de Cubaanse dictator in een ter zitting voorgelezen brief, "maar de revolutie is sterk genoeg om grootmoedig te zijn".

Twee van de zeven beschuldigen werden vrijgesproken, vier werden tot 25 jaar en één tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Volgens een mededeling van het Cubaanse ministerie van binnenlandse zaken zou ook de in maart 1965 gedeserteerde ambassadeeraad in Madrid, Odón ALVAREZ de la CAMPA, betrokken zijn geweest bij het complot, waarvoor de eerste plannen reeds eind 1964 in Madrid zouden zijn gemaakt in overleg met agenten van de C.I.A. De nasleep van de affaire CUBELAS zou een zuiveringsactie zijn onder het personeel van verschillende Cubaanse vertegenwoordigingen in het buitenland.

- 9 -

In een redevoering ter herdenking van een aanslag op het paleis van BATISTA op 13 maart 1957, was de Cubaanse premier in uitstekende vorm. Reagerende op de aanklacht van de Chileense president FREI - als zou de triccontinentale conferentie de bron zijn geweest van de moeilijkheden in de Chileense kopermijner. - noemde CASTRO de Chileense president "een leugenaar en een vulgaire politicus". Insteede van de beloofde revolutie zonder bloed zou FREI zijn land slechts bloed zonder revolutie bieden. Een en ander moet voor FREI wel teleurstellend zijn na zijn uiterst verdraagzame houding tegenover het Cubaanse bewind. Nog nauwelijks een week voordat CASTRO hem zo grovelijk beledigde, had hij aan een verslaggever van 't linkse' dagblad "Clarín" de verzekering gegeven dat zijn regering "ondanks de grote verschillen in zienswijze tussen haar en het Cubaanse bewind, nimmer zou toestaan dat er agressie tegen Cuba zou worden gepleegd". Deze verklaring kwam naar aanleiding van een suggestie van de socialistische Chileense Senator, Baltasar CASTRO, dat de triccontinentale conferentie als "voorwendsel" zou worden gebruikt om een nieuwe aanval op Cuba te lanceren. De Chileense CASTRO vermeldde niet wie dit zou doen, maar de implicatie was dat een en ander een gevolg zou zijn van de laatste bijeenkomst van de O.A.S. naar aanleiding van de oprichting van de O.L.A.S.

Door CASTRO werd in zijn eerdergenoemde rede ook MAO TSE TUNG in het zonnetje gezet. MAO was een "waggelende grijsaard, die aan zijn pensioen toe is". De Cubaanse premier sprak over het verschijnsel van "degeneratie" dat optreedt bij zovele oude revolutionairen. MAO, aldus CASTRO, laat zich als een godheid aanbidden. Het Chinese bewind van heden kent het verschil niet tussen marxisme en fascisme. Het heeft een regiem gevestigd dat niet te onderscheiden is van de absolute monarchie. CASTRO sprak het Chinese volk vrij van elke blaam voor de verwijdering tussen Cuba en China. "Eens", voorspelde Fidel, "zal het volk van China de waarheid leren kennen. Het doet er niet toe hoe groot de goddelijkheid van MAO nu is".

De Cubaanse premier vergat de Verenigde Staten uiteraard niet. Hij zinspeelde op de uitlatingen van zijn zuster Juana, door te zeggen dat de C.I.A. zelfs leden van zijn eigen familie omkoopt in haar vergeefse pogingen om zich van hem te ontdoen. Ondanks de verschillen tussen hem en de Chinese leiders, vond hij dat alle communistische landen China te hulp moesten komen indien de Verenigde Staten dat land zouden aanvallen

Ché GUEVARA is nog niet vergeten. Door de trotskisten werd gereageerd op de aanval die CASTRO op hen deed tijdens de tricontinentale conferentie. De trotskistische pers vraagt zich af hoe het mogelijk is dat Ché niet eens een groet heeft doen toekomen aan de in Havanna verzamelde delegaties van revolutionairen. Dit is een gevoelige steek en het verzuim is inderdaad een kwalijke fout in de regie geweest.

COLOMBIA

Op 20 maart werden de parlamentsverkiezingen in Colombia gehouden. De uitslag kwam overeen met de voorspellingen van de Colombiaanse pers. De opkomst van de kiezers was buitengewoon gering; minder dan de helft der kiesgerechtigden bracht zijn stem uit. Algemeen werd aangenomen dat de kleine opkomst gunstig was voor de Alianza Nacional Popular van ex-president ROJAS PINILLA. Deze partij boekte de grootste winst, en wel ten koste van de ^{conservatieve} oppositionele factie der Lauro-Alzatistas. Ook de linkervleugel der Liberalen, de Movimiento Revolucionario Liberal, verloor enkele zetels.

Het nationale front kreeg weliswaar het grootste aantal stemmen, maar ontving niet de tweederden meerderheid welke noodzakelijk is voor belangrijke wetgeving. Nu is het niet uitgesloten dat de Lauro-Alzatistas zich zullen aansluiten bij het regeringsblok nu dat hun oppositierol niet hen maar de A.N.P. ten goede is gekomen. Indien dit gebeurt zou de regering de noodzakelijke meerderheid misschien toch net kunnen halen.

Anderzijds zou de M.R.L. zich misschien verbinden met de groep van ROJAS PINILLA. Er zijn in de A.N.P., naar verluidt, stemmen opgegaan om generaal RUIZ NOVOA de kandidaat te maken van een monsterverbond tussen A.N.P. en M.R.L. ROJAS PINILLA zelf kan niet meedingen, maar hij zal de éminence grise zijn achter de oppositie kandidaat. RUIZ NOVOA is een nationale figuur, maar zal niet bereid zijn een stroman te zijn voor ROJAS. Van zijn kant zal ROJAS niet gaarne bereid zijn een kandidaat aan te wijzen die hij niet kan bespelen. Indien de keuze op RUIZ NOVOA valt, zullen wederzijds vaste afspraken moeten worden gemaakt.

De regeringscandidaat voor de verkiezingen, die op 1 mei a.s. zullen worden gehouden, is zolas bekend Carlos LLERAS RESTREPO, de kandidaat van de regeringsvleugel der Liberalen. Een goede opkomst bij de presidentsverkiezingen zou hem een gemakkelijke overwinning kunnen bezorgen. Indien de apathie der kiezers ook bij de presidentsverkiezingen blijft bestaan, zijn de kansen der oppositie groter.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Alhoewel een en ander nog niet zeker was, begon het er op te lijken dat Romano Macario TSCHUMIE de dans ontsnapt was. Naar vernomen werd, is Emilio MASPERO er in geslaagd zich te handhaven en met hem zou TSCHUMIE zijn positie hebben gered.

TSCHUMIE zelf verklaarde dat hij was voorgedragen voor de functie van adjunct secretaris-generaal van de C.L.A.S.C. Zijn benoeming zou nog moeten worden bekrachtigd door het I.C.V. Volgens TSCHUMIE was er hierop een goede kans. Hij speculeerde hierbij duidelijk op de steun van het N.K.V. Op zichzelf zou het wellicht toe te juichen zijn dat een Antilliaanse vakbondsleider - op wie een Nederlands vakverbond overwicht zou hebben - een sleutelpositie zou krijgen in de C.L.A.S.C. Dezerzijds is reeds enkele malen gewezen op de wenselijkheid van een temperende West Europese invloed op de Christelijke vakbeweging in Latijns Amerika. Het is echter zeer de vraag of deze luisterrijke interpretatie zou mogen worden gegeven aan de dreigende carrière van TSCHUMIE. Als een en ander te danken is aan opportunistische steun door TSCHUMIE gegeven aan een der meest extreme elementen in de C.L.A.S.C., dan is de basis so wie so ongelukkig. Het feit dat Christelijke vakbondsleiders in de Antillen gepoogd hebben TSCHUMIE bij de C.L.A.S.C. te breken, zou kunnen worden weggedacht met het dictum dat een profeet in eigen land niet geëerd wordt. Het is echter nog meer waar dat niet ieder die in eigen land niet wordt geëerd een profeet is.

Door de Mijnmaatschappij Curaçao N.V., werd Peter (Dixie) BLASSE in dienst genoemd. BLASSE was jarenlang voorzitter van de U.M.U.C., maar geen werknemer van de maatschappij. Na de verkiezing van Willie HAIZE als voorzitter, kwam BLASSE zonder werk te zitten. Zijn aanstelling door de maatschappij werd door het nieuwe bestuur van de U.M.U.C. gezien als een uitdaging, aangezien de maatschappij wegens inkrimping de laatste tijd verschillende arbeiders heeft ontslagen en BLASSE een buitenlander is. Men interpreteert het nieuwe dienstverband van BLASSE als een poging om hem "in the running" te houden. Een korte wilde staking was het gevolg van zijn herintrede in de maatschappijgelederen. Alhoewel de rust gauw weerkeerde, bleef de toestand op het fabrieksterrein gespannen.

De installatie van de Sociaal Economische Raad van de Nederlandse Antillen was een belangrijke stap in de richting van een gezonde sociaal-economische ontwikkeling. De rijping van de vakbeweging zowel als van de werkgeversorganisaties zal hopelijk door de geopende gespreksmogelijkheden kunnen worden gestimuleerd, hetgeen ongetwijfeld ook in het beleidsvak goede vruchten zal afwerpen.

Grote opschudding werd in de Antillen verwekt door de publicatie van een omstreden artikel over Curaçao in het Nederlandse tijdschrift Panorama. De vermelding door de Cubaanse Prensa Latina van een beschuldiging van de Venezolaanse regeringspartij, Acción Democrática, door COPEI, met betrekking tot corruptie en misbruik van fondsen van de Alliance for Progress, wierp de vraag op of het Cubaanse propaganda apparaat ook kennis neemt van wat er in het weekblad Panorama verschijnt.